

HEGYI BOTOS ATTILA

A Feltámadás Dallamaiból

A DOMB VARÁZSGYŰRŰJE

Cromlech
Ezüstön ereszkedett az est –
jöttödre óvó, angyali köd.
Inda se rezzen. Ólma ha
csöppen – földre a csönd.
Fölfele ritkul:
cirreg a hegybolt,
út méze csurran,
csillag fakad.
Domb húgom, ujjongj,
mint ragyog ujjad
gyűrűje holdján
újra a nap.

HESPERA TÁNCA

(Habokba hullt gyümölcs
vizeid peremén)

Egy csepp vér: tejfehér
arcba szökken. Tünde láb:
libben antik grádicson.
Nimfa minuta: remegve áll –
ikrája roppan. Sercen,
nyelven a gránát.
Villanj, nyak szirtje,
csobbanj, gyümölcsös
kacagás! Hesperám,
csöndünkön csendülő
klárison.

LIBECCIO

Délutánra feltámadt
a szél. Gomolygó fellegetetén
leszakadtak az ólomkék egek.
Ámde te, idefönn
sugárözönben fürödtél,
fürtös insulám, templomhegyem.
Libbentettem csüngő
vadszőlőd napzuhatagát.
Lenn tündöklő kőtornyokat láttam,
sirályfelhőben, tajtéktengeren.
Főntebb fénylankák aprószentjeit –
felizzó dombhátat, tisztást:
larimár fatörzset, krizolit gyepet.
Házam, szemem fényei,
itt vagytok hát! És ekkor
égő agyagon sívó idők
zuhatagával: eleredtem,
sorok közt a szivárványos zápor.
Át párálló formán, olvadó határon
megindultam, ahogy a hegyek.

KARNYÚJTÁSNYIRA ÉG

Itt mindig karnyújtásra
az ég. Vakítók a nappalok,
tündöklők az éjszakák.
Hajnalon csillagod
csillámlik sásos
lejtők sztyeppén.
Estén édes illatok
kószálnak hullt
citrom közt,
holdfényből font fűben.
S odabenn, túl kisház
libbenő függönyén
égi szellők lánya:
fehéren illatoz,
lobog az ágy.

IKÁRIA VIRÁGA

Gyűrűzz, virradat,
tengeri rét!
Illanj, rózsavíz,
libbenj, arcnyi pára!
Rebbentsd percek
permetfüggönyét – úgy
villanj ikrádon mezítlen,
partok Ikáriája!
Borszín víz brossa,
melltű pilléje – tűzbe
hullsz. Gyúlsz, grádics
paradicsommadár-
cserjéje. Szirt
elefántcsontja,
levántán verdeső
Kleopátra. Égei egén
a nap. Páros, szárnyalt
levélkék: ajkunk tűzvirága.

SZMIRNÁHOZ

Té, aki halott voltál! –
dalomra életre keltél.
Nyiladozó gyolcs,
kérgesebztett test,
mirhád ajkam szirmán:
Szmirnám! Mennyedre
lettél lüd lantomon.
Ó, Punt kövecse,
Kemet kenete!
Halld: hermoszi hajnal,
csobogom neved.
Hát fuss, szaladj
szellőknek virága,
kő s tenger leánya
hozzám mind egy szál
időn és folyón!